

[Hans Hedtoft.]

i denne Sag; det er ikke os, men det er andre, der har svinget. Vi sagde i Samlingsregeringens Erklæring, at vi staaer paa den nationale Selvbestemmelsesrets Grund, og at Grænsen ligger fast. Vi var ikke ene derom, baade Det konservative Folkeparti og Venstre hæfter ogsaa for denne Deklaration. Vi for vort Vedkommende staaer inde for den endnu. Vi har, netop fordi vi føler et Ansvar baade for Danmarks fremtidige Sikkerhed og for det danske Mindretal dernede, stræbt efter Samling, saa langt og saa længe som muligt. Vor politiske Stilling i denne Sag kan ingen klandre. Allerede under den første Forespørgselsdebat den 19. September i Fjor lagde vi klart for Dagen vor Vilje til at hjælpe, men understregede, at vi ikke vilde være med i nogen Form for Magtpolitik. Vi gav det yderligere Udtryk under Finanslovdebatten i Vinter og den anden Forespørgselsdebat den 27. Februar og gjorde det særdeles tydeligt under den tredje Forespørgselsdebat den 9. Juli.

Det er sagt, at det afleverede Svares Anmodninger med Hensyn til Flygtningene og den administrative Adskillelse gaar ud over den hidtil gældende folkeretlige Praksis. Det er vist rigtigt, og jeg forstaar godt, at der ud fra juridiske Synspunkter har kunnet rejses Betæneligheder. Jeg vil derfor gerne sige, at naar vi har medvirket, skyldes det for det første, at der jo allerede i Samlingsregeringens Tid med Tilslutning fra alle Sider er fremsendt saadanne Ønsker, for det andet at disse Anmodninger er fremsat i Henstillingens Form til den Besættelsesmagt, der antagelig for et Aaremaal bliver den ansvarlige for Udviklingen i Sydslesvig. Vi har altsaa for vort Vedkommende fastholdt en bestemt Linie, og den er ikke fraveget.

Jeg finder det paa sin Plads fra denne Talerstol og med Adresse til Sydslesvigerne at sige, at det er ganske uberettiget at angribe det danske Socialdemokrati for dets Holdning. Vi har aldrig sagt, ja, vi har end ikke antydnet, at vi vilde gaa videre i dette Spørgsmaal, end vi har gjort. Vi har ikke bluffet, vi har ikke svinget, og vi kan derfor heller ikke have skuffet. Er der skabt Illusioner i denne Sag, Illusioner, som nu brister, saa er det andre end netop Socialdemokratiet og Socialdemokratiets Repræsentanter, der har Ansvaret derfor.

De danske Sydslesvigeres Henvendelse til Kongen og Regeringen er holdt i stærke og absolutte Vendinger. De siger, at hvis de ikke faar en Afgørelse *nu* eller et bestemt Løfte om en *snarlig* Afgørelse,

vil det danske Arbejde blive standset og umuliggjort. De kræver, at Danmark skal gaa ind paa den i den engelske Note som Punkt 2 opstillede Mulighed. Saaledes kan Problemet efter min Mening ikke stilles op. De Danske dernede gik ind i Arbejdet i Fjor efter Befrielsen uden at vide noget som helst om den danske Bevægelses Styrke og de eventuelle Muligheder. Skal Problemet stilles op, som de gør det nu, hvor de faktisk siger, at der kan kun være Tale om Knald eller Fald, burde de rettelig lige fra Begyndelsen have krævet Svar fra Danmark i Form af en øjeblikkelig Maalsætning, men de tog Arbejdet op til Trods for Samlingsregeringens Ord om, at Grænsen ligger fast, de fortsatte det paa Trods af Folketingsflertallets klare Udtalelser. Og det er naturligt, for det er jo nemlig saaledes, at et virkeligt nationalt Arbejde, der har Rod i et ærligt Tilhørsforhold til en anden Kulturkreds, vil altid gaa sin Gang i en Grænseegn. Det nationale Arbejde blev gjort i Nordslesvig i de 56 Aar under tysk Styre, ogsaa efter § 5's Slettelse; det nationale Arbejde blev gjort i Sydslesvig efter 1920 til Trods for, at der dengang ikke øjnedes ringeste Chance for en ny Afgørelse. Det viser, at et nationalt Arbejde ikke er betinget af Udsigten til en Grænseflytning, det har et Maal og et Indhold i sig selv.

Sydslesvigerne hævder nu selv, at saa at sige hele den danske Bevægelse dernede er ægte og holdbar. Hvis det er Tilfældet, vil Danskheden jo kunne optræde med saa meget større Kraft og vise et saa meget rigere indre Liv. Den engelske Note siger jo intet om, at vi ikke fortsat kan støtte det folkelige kulturelle Liv i Sydslesvig, som det altid har været Tilfældet. Den vender sig kun mod dansk Intervention med Henblik paa politisk Forskelsbehandling.

Sydslesvigerne har videre gjort gældende, at de efter de hidtidige Erfaringer ikke tror, at det nye Tyskland vil tillade noget frit Arbejde. Nuvel, ingen vil benægte, at de nationale Lidenskaber i denne Tid er oppiskede, og at der ogsaa er sket Overgreb. Jeg vil dog heroverfor fremhæve, at bl. a. det vesttyske Socialdemokrati, saa vidt jeg er underrettet, i en Udtalelse har fremhævet, at det betragter det som en Selvfølge, at det, de kalder det virkelige danske Mindretals Interesser, bliver sikret. Jeg kender ikke Enkelthederne i Sagen, men jeg tror ikke, dansk Offentlighed hidtil er objektivt informeret om disse Forhold.

Og saa ønsker jeg — selv med Risiko for at blive misforstaaet af de Folk, der hidtil har haft travlt med at gøre mig og